

Un restaurant, de debò?

Després d'anys tancat, l'edifici va renéixer com a sala de ball al llarg de diferents etapes fins que, l'any 1989, es va transformar en la mítica discoteca Palm Beach, un dels referents de l'oci nocturn a la Costa Brava. Durant aquell període, però, l'aprovació de la Llei de Costes va marcar un punt d'inflexió en el futur de l'immoble. Paral·lelament a la discoteca, també s'havia obert un restaurant en una altra part de l'edifici: El Dorado Mar. La discoteca va tancar definitivament les portes l'any 2007, arrossegada per la nova delimitació del domini públic marítim-terrestre, en uns moments en què la gestió de l'immoble ja havia estat transferida a la Generalitat. El restaurant, que no envaïa directament zona de platja, va continuar uns anys més, fins que va vèncer la concessió que tenia de domini públic i se li va extingir el dret d'ocupació. Actualment, la falta total de manteniment durant anys ha abocat l'històric edifici a un estat pràcticament ruïnós. Amb tot, el fet que la ciutat pugui disposar en un futur proper d'un immoble com aquest representa una oportunitat única, malgrat que requereixi una inversió important. Per fora, l'edifici, declarat bé cultural d'interès local, guarda la fisonomia arquitectònica de quan es van inaugurar els Banys de Sant Elm, el 1922. L'alcalde Motas, que no acostuma a donar puntada sense fil, parlava de la importància que tindria per al municipi donar en concessió aquest espai a un restaurant de prestigi. També hi afegia que una part de l'edifici es podria usar amb finalitats culturals. Això últim, amb la boca petita. Vaig quedar garratibat. De debò? Un restaurant? El potencial d'aquest espai és realment extraordinari. Can Rius no pot ser tan sols un immoble més sota gestió municipal; ha de transformar-se en un equipament públic de referència, amb una identitat única indissociable de la mar. D'entrada, per a usos i activitats que tinguin a veure amb la divulgació mediambiental. La seva ubicació privilegiada, a tocar de mar, davant d'un fons marí de gran riquesa ecològica, el converteix en un enclavament ideal per fer activitats d'interpretació del litoral, com, per exemple, l'«Experiència Posidònia» (una activitat que funciona molt bé al CEM de Sitges i que no existeix en tot el litoral gironí). També seria una oportunitat única per disposar d'una «Aula Humida». Actualment, molts plans d'estudi ofereixen graus universitaris vinculats al mar; aquesta aula (en tot el litoral gironí només n'hi ha una a Blanes) permetria establir convenis de col·laboració amb universitats i centres de recerca, que requereixen aquests espais. Així mateix, l'edifici representaria un entorn perfecte per a la socialització gràcies a unes sales polivalents que es podrien dissenyar per acollir exposicions, jornades, tallers i activitats vinculades a l'ecologia i el medi marí. A la vegada, seria la seu idònia perquè les entitats locals de vela, rem, caiac i busseig hi trobessin el seu propi espai. Reivindicar que els espais públics es destinin a usos comunitaris no és gens desgavellat. De restaurants ja n'hi ha molts; d'espais com aquest no n'hi ha cap altre.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/09/11/restaurant-debo-134198137.html>